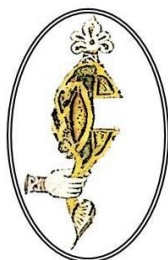

POÈMES ENSOLEILLÉS

СУНЧАНЕ ПЕСМЕ SUNČANE PESME

ЈОВАН ДУЧИЋ / JOVAN DUČIĆ

Traduit du serbe par Petar D. Bubreško

Extraits de :

© **POÈMES / ПЕСМЕ**

édition bilingue, Sebastian Press - Los Angeles, Vidoslov -
Trebinje, Metokhia - Paris, 2013

Novembre 2013

ПОЉЕ

Јечмена жута поља зрела,
Речни се плићак зрачи;
Купина сја сунчана, врела,
Ту змија кошуљу свлачи.

Пут прашљив куд се мрава вуче
За четом црна чета;
Железну жицу цврчак суче,
Најдужу овог лета.

И скакаваца мину јато...
С топола јастреб млади
Баци у сунчев сјај и злато
Свој крик вечите глади.

CHAMPS

Les champs d'orge ont mûri ;
Le gué de la rivière rayonne ;
Brulante de soleil, la ronce reluit ;
Le serpent enlève sa robe.

Sur le chemin poussiéreux, les fourmis se trainent
Et se suivent en légions noires ;
Le grillon tortille le fil de fer,
Le plus long de l'été.

Un vol de sauterelles vient de passer...
Du haut des peupliers, un jeune épervier
Jette dans l'or éclatant du soleil
Son cri de faim éternelle.

СВИТАЊЕ

Јутарњи стрњик мори слана,
Из поља нешто тешко вапи,
То плитку реку дави брана
И кида јетки напор слани.

Међ насипима вртлог хучи;
И као громка обест џина,
Под тешком стеном што се мучи,
Из гротла стигну гласи млина.

На брегу изнад мокрог крша
Први зрак сунчев тек се роди,
И невесело залепрша,
И угасне на плиткој води.

L'AUBE

Le givre recouvre le chaume matinal,
Une plainte monte de la campagne ;
C'est l'écluse qui étrangle la rivière guéable
Et déchire l'effort courrouce du courant.

Le remous mugit entre les digues,
Comme la fureur tumultueuse du géant
Qui geint sous la lourde pierre,
Telle la voix jaillissant de la gorge d'un moulin.

Sur le coteau au-dessus des rochers humides,
Le premier rayon de soleil naquit,
Frissonna tristement,
Puis s'éteignit sur les eaux presque taries.

СУША

Већ месецима огањ дажди,
Препуклу земљу мори суша;
Најзад ће сунце сад да зажди
Замрли гајић оскоруша.

Сув поток крај ког мртво ћути,
Без гласа и без прама дима,
Сеоце; само златом жути
Тиква по врелим вртовима.

Све жега мори као чума;
Долина пуна немог страха;
У пољу насред белог друма
Вештица диже стуб од праха.

SECHERESSE

Depuis des mois la chaleur darde ;
La sècheresse brûle la terre qui se fend ;
Le soleil finira par incendier
L'arbrisseau flétri des cormiers.

Le ruisseau tarit ;
Le hameau fait silence ;
Aucune voix, aucun panache de fumée ;
Seule la citrouille jaunit d'or dans les jardins en feu.

La canicule anéantit tout comme la peste ;
La vallée déborde de craintes étouffées ;
Sur la route blanche, à travers champs,
La sorcière fait monter une colonne de poussière.

ЋУК

Над смреком прва звезда блисну,
Чу се ћук; негде вода засја.
Под кишом мрака жали кисну,
Омара дуну с црна класја.

У поноћ ће на глухом копну
Вечерас уштап да се роди;
И једра ноћи да се попну;
И ваздушаста пођу броди.

Све војске мрака кад отплове
Спрам месечевог немог лука,
Овде ће болно још да зове
Закаслу звезду гласић ћука.

LA CHOUETTE

Au-dessus du genévrier la première étoile resplendit;
La chouette se fait entendre ; l'eau miroite
quelque part ;
La pluie de la nuit inonde les plages ;
Des épis noirs monte le souffle du hale.

A minuit, sur la terre muette,
La pleine lune va naître ce soir ;
Les voiles nocturnes vont s'enfler
Et les galères aériennes naviguer.

Lorsque toutes les cohortes des ténèbres tendront
Vers l'arc lunaire silencieux,
La voix frêle et plaintive de la chouette
Ne cessera d'appeler l'étoile attardée.

ШУМА

Сва сунцем шума испуњена,
Мирише зрак од новог меда,
Жути се млади шипраг клена,
У небо први козлац гледа.

Уз стабла журе војске буба,
Жагор се свуда страшно чује
Од кљуна, сврдла, длета, зуба;
Пауци преду, детлић кљује.

А Недеља у шуми села,
Чека кад први одмор доспе,
Да широм поља брзо проспе
Крвавих булки мора цела.

LA FORÊT

La forêt déborde de soleil ;
Une odeur de miel frais se répand ;
Le buisson du jeune érable jaunit ;
Le chevreau nouveau-né regarde le ciel.

Des légions d'insectes rampent sur les troncs ;
Partout jaillit le bruit assourdissant
Du bec, du foret, du ciseau, de la dent ;
Les araignées filent, le pic becquette.

Dans la forêt près du village,
Le dimanche attend la fête,
Et que monte à travers champs,
Une mer de coquelicots sanglants.

СУНЦЕ

На житу пламти јара врела,
Јули ће све да затре;
Дитирамб сунцу пева пчела –
Све речи од саме ватре.

Не чезне брдо дах да нађе,
Нит шума за сен вапи;
И река пре но сунце зађе
Жели да умре до капи.

Спрема се класје све да падне,
И лишће пред ноге пању:
Да земља данас жудно знадне
За лепу смрт у сјању.

SOLEIL

Au-dessus des blés le hale brûlant flamboie ;
Juillet va tout anéantir ;
L'abeille chante un dithyrambe au soleil,
Tous les mots tissés du feu même.

Le mont n'aspire pas à un souffle frais,
La forêt ne désire pas l'ombrage ;
La rivière veut tarir
Avant le déclin du soleil.

Tous les épis sont prêts à tomber,
Et les feuilles à se répandre au pied du tronc ;
Qu'aujourd'hui la terre connaisse ardemment
Une belle mort dans l'embrasement !

КИША

Недељу дана дажд ромиња,
Корито речно пуна муља;
Досадно, горко; и дан тиња,
Као лампа без капи уља.

По стрејама по ваздан чучи
Голубље јато, док не цркне;
Прљава вода одсвуд хучи,
И већ од подне тихо мркне.

Окна се гасе; и ноћ зија
Језива. Канда у те доби –
На прагу стоји весник коби,
А зидови су пуни змија.

PLUIE

Toute la semaine il a bruiné ;
La rivière charrie la fange ;
L'amer ennui sévit ; le jour languit
Comme une lampe sans huile.

Du matin au soir, un vol de pigeons se blottit
Sur les larmiers, jusqu'au trépas ;
Partout l'eau souillée clapote ;
Dès midi, les ténèbres se déploient.

Les carreaux s'éteignent ; la nuit pernicieuse
Bâille. Il semble qu'à cette heure,
Un héraut du destin fatal se campe sur le seuil,
Tandis que les murs pullulent de serpents.

ОМОРИНА

Препукла земља жедна вапи,
Од Илин-дана огањ пржи;
Корито речно празно зјапи,
Једва се лист на грани држи.

Ни дах да пусти шума не сме;
Вече; зрак препун слепих миша:
Жабокречина пуна песме...
Ноћас ће најзад пасти киша.

Југ црн и сева; но, наједном,
Дажд пређе преко виногради...
И блисну према селу бедном
Крвава, страшна, звезда глади.

CHALEUR

Dès la Saint-Elie, la canicule ravage ;
La terre gercée, assoiffée, râle ;
Le lit du ruisseau est vide et béant,
La feuille se meurt sur la branche.

La forêt n'ose exhaler son souffle ;
Il fait nuit ; l'air vibre de chauve-souris ;
La grenouillère retentit de chants...
Il pleuvra ce soir.

Les éclairs fendent le Sud assombri ; soudain,
La pluie survole les vignobles...
Sur le hameau miséreux s'installe
Un soleil terrifiant et sanglant de famine.

БОР

Голем и мрачан, невесело,
Стоји, безимен као травка;
У њему хучи горско врело,
И ноћу преспи једна чавка.

Усамљен вечно, страшна грмен,
У први сунчев тренут сјања,
Низ озарену баци стрмен,
Црни сен свога очајања.

А ноћу небу завихори,
Кад зна да болно све занемље –
И звездама по сву ноћ збори
Горке самоће ове земље.

LE CHÊNE

Enorme et sombre, il se tient debout, mélancolique,
Anonyme comme un brin d'herbe ;
En lui une source de montagne gronde,
Et une pie y dort la nuit.

Eternellement seul, le chêne, effrayant,
Au premier instant de l'embrassement du soleil,
Sur la pente escarpée éclairée,
Projette l'ombre noire de son désespoir.

Pendant les heures nocturnes il lance ses chants
vers le ciel,
Sachant que tout s'est tu douloureusement ;
Et durant toute la nuit il parle aux étoiles
Des solitudes amères du monde d'ici-bas.

ВЕТАР

Прену се као птић у џбуну
Плашљиви први дах и струја;
Но тек што сиђе брдо, груну,
И огласи се сав олуја.

На мочварној се изви њиви;
Он –малочас што се сплете
У рупцу жене, коњској гриви –
У небо с криком сад полете.

Сва гора паде... смрзну река...
Али већ одмах, пред ноћ глуху,
У шупљу трску залелека,
И умре на једном листу суху.

LE VENT

Ce premier souffle craintif, ce frémissent,
S'éveilla en sursaut comme l'oisillon dans le buisson ;
Mais à peine descendu de la montagne, il gronda,
Et comme un orage soudain éclata.

Sur les guérets marécageux il se tordit ;
Lui qui venait de s'enchevêtrer
Dans le châle d'une femme, la crinière d'un cheval,
Avec un cri perçant vers le ciel s'élança.

La forêt s'écroula... la rivière fut gelée...
Et soudain, avant la nuit silencieuse,
Il gémit dans le creux d'un jonc,
Et mourut sur une feuille fanée.

МРАВИ

Све путем који воде слави,
Кренуше као војске мрака.
Биће се данас као лави
У ноћи туђег мравињака.

Учиниће га општим гробом,
Свуд оставивши смрт и сенке;
Понеће своје мртве собом,
И ново благо, и све женке.

А вратиће се мирно тада,
Све као реке које плаве –
Докле за крвав запад пада
Крупно и страшно сунце славе.

FOURMIS

Suivant toujours le chemin qui conduit à la gloire,
Les fourmis se sont mises en route en cohortes
infernales.

Dans l'obscurité d'une autre fourmilière,
Comme des lions elles lutteront aujourd'hui.

Elles vont la transformer en sépulcre commun,
Semant partout la ruine et la désolation,
Et emporter leurs morts,
Le trésor conquis, et toutes les femelles.

Alors elles reviendront lentement,
Semblables à des fleuves qui inondent,
Tandis qu'au-delà du couchant vermeil
Descend l'immense et terrible soleil du triomphe.

НЕДЕЉА

Већ зора сребри хумке риђе;
Пођоше најзад небом смело
Сва бела стада јутра; сиђе
И Недеља у немо село.

У цркви мирно држа свећу;
На раскршћу, у хучном долу,
Додола та је, сва у цвећу,
Играла та у сваком колу.

У касну поноћ крену кући,
Кад уштап засја из планина;
И оде тешко посрћући,
Од сунца и од новог вина.

DIMANCHE

Déjà l'aube argente les collines rousses ;
Tous les troupeaux blancs du matin
Se sont acheminés par le ciel, hardiment ;
Dimanche est descendu sur le village muet.

A l'église il a tenu le cierge ;
Au bourg, dans le vallon bruyant,
Ce danseur, tout en fleur,
A bondi dans chaque farandole.

A une heure tardive, il rentra,
Quand la pleine lune apparut au-delà des
montagnes ;
Il se mit en route, trébuchant péniblement,
Ivre de soleil et de vin nouveau.